

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

KICSINYBŐL LESZ A NAGY.

Mt. 13: 31—32.

Szent félelme és erős bizodalma ez a szívünknek: kicsinyből lesz a nagy. Félelme, mert így növekszik a bűn és a halál mibennünk. Eva leszakított egy mosolygó almát a dúsgyümölcsű fáról. Milyen kis dolog. Fel se tűnhetik az Istennek. Egy kis engedetlenség az egész. S könny, fájdalom, halál és kárhozat mind ebből a parányinak látszó magból növekedett fel. — Jézus nyomában ott járt egy boldog tanítvány. Iskariótes Júdásnak hívták. Elhagyott mindent a Mesterért, és követte Őt. Nála volt a közös erszény. Abból szoktak osztogatni a szegényeknek. S megtörtént olykor, hogy Júdás elvett valamit a maga céljaira is. Néhány fillért, potom összeget, hisz nem is volt sok abban az erszényben. A kis hiányt a Mester észre sem veszi, — gondolta Júdás. Olyan olcsóért, olyan kis összegért adta el később a Mesterét is. Harminc ezüstpénzt ígértek, és állt az alkú. Mert kicsinyből lesz a nagy. — Fiatal leány tárta ki előttem nemrégiben a szívét. Bekerült egy nagy üzletbe, ahol az alkalmazottak rendre csalták a tulajdonost. Őt is beavatták a titkaikba. De éppen őt kapták csaláson és küldték el. Miért éppen őt? Olyan boldog volt, amikor megértette, hogy ez a kegyelem. Hova jutott volna! Hisz kicsinyből lesz a nagy.

De nemcsak szent félelem ez, hanem erős bizodalom is. A pünkösdi lángok is kis lángok voltak, a tanítványok kis, észrevétlen emberek. Kevesen, alig néhányan. S szívről szívre csapott a láng, városról városra, országról országra, ezerévről ezerévre. Krisztus tüzetől égő szívek hirdetik ma is a pünkösdi csodát. Kicsinyből lesz a nagy. Fává növekszik a mustármag. Atjárja a kicsiny kovász ereje a három mérce lisztet. Őt kenyér a Krisztus kezébe ötezernek is elég eledel. Ne félj, te kicsiny nyáj, ne aggódj, te kicsiny mag, ne féljete, kis lángok: Isten országában is kicsinyből lesz a nagy. Nem lehet itt kis emberi erővel, kis emberi képességekkel, kis emberi összegekkel, mennyiségekkel számolni kifejtve a legfőbb tényezőt, a mindenható Isten erejét. Kiszámíthatatlan, amit Ő hozzáadhat a legkisebbhez, ahogy Ő felhasználhat egyetlen szót, vagy egyetlen tekintetet, és megszorozhatja a legkevesebbet. Istennel számolni mindig azt jelenti: letenni a kicsinyt, a keveset az Ő kezébe és várni. Váratlan, nagy, isteni cselekedeteket várni. Csodákat! Mint ahogyan csoda az, hogy fává növekszik és lombosodik a magok legkisebbje —, mint ahogyan csoda az, hogy megkel a kenyér. És csoda, hogy dobog a szívünk, és csoda, hogy most, a második ezredév utolsó századában is lobog a pünkösdi láng szívről szívre terjedő lobbogással. Istennel számolni annyit jelent, mint számolni az Ő kiszámíthatatlan nagy szeretetével, hűségével és erejével. Természetesnek találni, hogy ahol Ő cselekedni kezd, ott csodálatos dolgok történnek, ott nagy lesz a kicsinyből, s meg sokasodik a hivek ajkán a dicséret. Hisz »az Úr csodásan működik!«

T. E. d. t.

Isten Igéjével a pusztán át.

Tanyavilágba küldött az Úr, hogy az Ő Igéjének drága magvát szórjam a már felszántott szívek talajába. Szent volt a feladat. Nagy munkaterület várt s így sok magra volt szükség. De az volt bőven. Isten gondoskodott róla, hogy legyen.

Az ugartörésben az Úr ment elől. En csak utána mentem, s végeztem, ami reám bízott. Drága percek, napok, órák voltak ezek, egészen szorosan a Mester nyomában.

Egy alkalommal feledhetetlen élményben volt részem. Körülbelül 6 km-es útat kellett megtennem az Alföldön. Az azon a vidéken ismeretes lóvasúton utaztam, amit arrafelé »lórénak« neveznek. (Egyszerű kis fakocsi ez, kb. 4 ember számára. Vasútnak azért nevezik, mert sínen szalad, de ló húzza a kocsit.) Elöttem, mögöttem elterült a puszt. Bennem és körülöttem pedig a mélységes csend. S ebben a csendben elmerült lelkem a Jézussal való beszélgetésben. Ezt csak egy ószhajú, öreg emberke zavarta meg, mikor váratlanul felkapaszkodott a kocsira. Elhelyezkedett a szembenlévő ülésen s kalapja alól barátságosan tekintgetett felém. Egy idő után megszólalt. Elmondta, hogy ő bibliáolvasó ember, bár nem tartozik az Evangélium népéhez. De szereti az Igét és szorgalmasan olvassa. Bizonyágot tett amellett, hogy az Úrnak a beszéde ad erőt néki az élet küzdelmeihez. De vannak egyes részek a Bibliában, amit nem tud megérteni. Kérte, hogy ezeket magyarázzam meg. Örömmel szolgáltam néki ezzel. S míg zörgött velünk a lóré, magyarázhattam az írásokat. Es Jézus, aki láthatatlanul közöttünk ült, megáldott bennünket. Tudom, hogy megáldott.

Egy útkanyarnál azonban útítársam megköszönve mindent, leugrott a kocsiról s hirtelenül, ahogyan jött, eltűnt a szemem elől.

Olyan csodálatos volt mindez nekem! Mintha csak a bibliai szerencsenországi komornyik története ismétlődött volna meg. (Csel. 8: 26—40).

Csodálatosak az Úrnak útjai! — ismételtetem újra meg újra önmagamban és szinte a kocsi kerekei is ezt dübörögték, míg vittek engem tovább... Isten Igéjével... a pusztán át.

M. M. d. t.

A keresztyén közösségről.

A szenteknek közössége hozzátartozik a keresztyénség lényegéhez. Azok, akik a megtérés által új embereké lettek és a Krisztus testét képezik, olyan viszonyban vannak egymással, mint a testnek tagjai (Róm. 12; I. Kor. 12; Efez. 4.).

A tagoknak az a rendeltetése, hogy egymásnak szolgáljanak és a másik tag szolgálatát elfogadják. A keresztyénség egyes hívőkből álló élő organizmust alkot: a Krisztus testét.

A hívők közösségének célja a hitben való együttes növekedés, a közös munka és a kölcsönös segítés. A közösség tehát az a terület is, ahol alkalom nyílik a szeretet gyakorlására. Az a keresztyén, aki visszahúzódik és csak magának él, okvetlenül megsínyli ezt. Az ilyenek elfelejtik azt, hogy a közösség a keresztyén számára éppen olyan életfeltétel, mint a bibliáolvasás és imádkozás. A keresztyénnek szüksége van a közösségre mindennekfelett mint iskolára, ahol megtanul másokra gondolni, másokért élni, másoktól tanulni, másokra tekintettel lenni, másoknak segíteni és szolgálni, nem erőszakos módon, nem is azért, hogy fontosnak tüntesse fel magát és adományát, hanem alázatosságból, mint aki tudja: jobb adni, mint venni.

A keresztyén közösség beteljesülése Jézus imájának: »hogy mindnyájan egyek legyenek« (János 17, 21—23).

Üdvösség.

A legnagyobb akadály az üdvösség elnyerésénél az, hogy meg a törvény alatt vagyunk. Nehezen szabadulunk alóla, mert a mi önző szívünknek hízeleg, hogy magunk csináljunk valamit. Akarunk valamit végezni, élvezni; akarjuk azt a dicsőséget, hogy a magunk erejéből valamit elértünk. Azon az úton, amely az üdvösséghez vezet, csak az halad, aki az akarástól teljesen szabad. Csak így hathat az Úr bennünk, csak így élhetjük és tapasztalhatjuk meg a felülről való erőket, láthatunk valamit, ami nem emberi erőlködés, hanem Isten műve. Sokan nem értik meg, hogy van teljes kegyelem. Sokan farsztják és gyötrik magukat évről-évre azzal, hogy az üdvösségre eljussanak. Azután azt gondolják, hogy még nem tettek eleget, még jobban kell erőlködniök, még jobban kell megszentelődniök, és ez reménytelen, kétségbesett állapotban tartja őket. Isten nem köt szövetséget olyan emberrel, aki még maga akar valamit csinálni.

Óra szerkezet nélkül.

Dolgozószobámban kicsiny ingaóra áll. Nehezemre esnék megválni tőle. Sok kedves, fiatalkori emlék fűz hozzá, de már évek óta törött a szerkezete. Tulajdonképpen nincs értelme annak, hogy így őrzöm. Hasznom nincs belőle. — Ilyen sok keresztyén élet is: óra szerkezet nélkül, keresztyén élet Szentlélek nélkül. Hiányzik belőle a mozgatóerő.

„Ahol van a ti kincsetek . . .“

Sebészeti ambulancián betegeket várunk. Egymást félrelökve tódultak be az ajtón a szegény, ütött-kopott, rongyoskendős, fáradt, beteg asszonyok. Mind-egyik sietett, mindegyik meg akarta előzni a másikat, hisz várta otthon a munka, várták éhezõ gyermekeik. Jöttek sorra és levetve felsõ ruháikat, vártak a kötözésre. A nyomor egyforma szürkeségéhez szokott tekintetem megakadt egy prémbundás nõn. Vajjon mit keres itt, ahol csak a nyomorgók számára nyújtunk segédkeztet? Vajjon mi hozta ide, ahova csak azok jönnek, akiknek semmijök nincs? Mielõtt kérdés formájában hagyta volna el ajkamat a gondolat, megjött a felelet. A fiatal nõ széttárta elõkelõ prémjét és — alatta semmi sem volt. Cifra nyomorúság. Kívül prém, pompa és alatta . . . Hová lett minden, ami alatta volt? Nem maradt semmi más, csak a prém, a cifraság!

A villanyárban úszó nagyvárosi utcán sietve haladnak el egymás mellett az emberek. Mindenki megy a maga dolga után, egymással nem törõdve, egymásra nem nézve. Szegény koldusasszony ül az utcasarkon és szívettépõ hangon mondja el újra meg újra élete történetét, de nincs, aki meghallgassa. Maga faragta kis állatkáit mutogatja egy gyermek és sirva kéri az embereket, hogy legalább nézzék meg és egy-két fillért adjanak neki. Az embertömeg sietve halad tovább. Nincs bennük részvét, könyörület, együttérzés. . . . De mi az, ami mégis megállásra késztet sokat a járõkelõk közül? Mi vonzza a fényes nagyvárosi kirakat elé a kíváncsiasokat? A kirakatban szebbnél-szebb ruhák láthatók és a közepen egy forgó gépezet-alakon egy gyönyörû prémes bunda van. A kirakat elõtt fiatal leányok, elõkelõ úrinõk állanak és közöttük egy lerongyolódott, fáradt, gyürött arcú, modern frizurájú fiatal nõ áll. Dacos, kemény tekintete szinte rátapad a kirakat üvegén keresztül a prémes bundára és két remegõ keze, manikûrös ujjai ki-mondhatatlan vággyal nyúlnának utána. Mikor már kezét a hideg üveg megérinti, mintegy álomból felriadva mondja: »Mindenemet odaadnám ezért a bundáért!« — és megy ingatag léptekkel tovább az útjára. Tekintete még vissza-visszatér a kirakathoz, szinte simogatón, becézõn, majd irigyen, vadul; »Oh, miért nem lehetsz az enyém? Mindenemet odaadnám érted!«

Két kép az életbõl és mindkettõ valóban megtörtént. A központ mindkettõben a prémes bunda, a hõs egy nõ, és ami elvész, az mindkettõben az emberi lélek. Csak a fokozatban van különbség. Az egyik mindenét odaadta, hogy a prémes bunda megmaradhasson, a másik mindenét oda akarja adni, hogy megszerez-

hesse. »Mindent«: nehéz munkával megkuporgatott kis pénzét, állását, egészséget, hirnevét, becsületét, s még ennél is többet: a lelkét. Tekintetébõl, mozdulataiból kiolvashatjuk a vágyat, és amit nem értettünk meg, megmondja õ: »mindenemet odaadnám«. Es vajjon mi az a minden? Hiszen ha ránézünk, úgy látjuk, hogy õ már sokat, nagyon sokat adott oda. Vajjon mit adhat még?! Hányszor halljuk a fogházban: »Es amikor nekem nem volt, akkor loptam.« Akkor odaadja a másét, más vagyonát, más becsületét. Es más lelkét; mert az is másé. Oh hányszor halljuk: »Ne törõdj a lelkemmel, az az enyém!« Dehogy a tied, neked számot kell adnod egyszer róla és egész eltékozolt életedrõl. Es akkor nem lesz mentség a számodra, hogy mindegyiket egy prémes bundáért adtad oda. Még ha a ravatalon is magadra terítetted, magaddal onnét tovább úgy sem viheted.

Az Úr azt mondja: »Ne gyüjtsetek magatoknak kincsetek a földön . . . hanem gyüjtsetek magatoknak kincsetek mennyben, ahol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.« Máté 6:19—21. *Dr. F. M. d. j.*

A régi gyermek.

Alkonyodik. Mind messzetünnek a városok, falvak, fehérek . . . erdõk, hegyek . . . évek . . . világok . . . s a kis templomba visszatérek.

Megyek az ismerõs úton, mint idegenbõl jött ismeretlen. Vezetni kezd a régi gyermek, aki itt lépeget mellettem.

Benyit velem a templomajtón, s a vándorúttól megfáradva — orgona halk zúgása közben — beül mellém a barna padba.

Szemünk a Mester égi béke borította arcán pihen meg.

A Krisztusra talált tanítvány, s a Krisztusra sóvárgó gyermek tekintetét most összefonja az alkonyatban fénylõ oltár.

»Ez a Krisztust sóvárgó gyermek . . . — megdobban a szívem — te, voltál!

Voltam? Igen! Hiszen megtaláltam! Kézen fogott, Akit kerestem.

Szívemre békességet csókolt egy csillagajkú, csendes esten.

Elõttem jár. Fénylõ alakja nõ. Eltűnnek évek, világok . . .

De most még kisebb, méltatlanabb vagyok és még jobban sóvárgok.

A hajnalom nappalra válik, s az alkonyat is így ismer meg. Vagyok, vagyok, vagyok halálig az a Krisztust sóvárgó gyermek!

Ózd, 1941.

T. E. d. t.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Jún. 16. Zsolt. 26. *Csel. 7,44—53.* István vértanú Isten munkájának a nyomait szemlélteti népe életében egészen Krisztusig. A szövetség sátrától az emberi szívig, az új szövetség sátoráig: ahol Krisztus lakozik Szentlelke által. Hatalmas bizonyítástele megtörik a Szentlélek ellen igyekezők kemény szívéén.

Jún. 17. Róm. 11,11—16. *Csel. 7,54—8,4.* Mindent végighallgatott a főpapi tanács, de Krisztus dicsőítését nem bírta hallgatni. Krisztus minden ellenségét ez jellemzi. A bizonyágtévőt megkövezik. Halálából ép úgy kiragogy Krisztus lénye, mint kiragogyott Szentlélekkel teljes életéből. — A jeruzsálemi gyülekezetet szétszórja az üldözés, de csak az Evangélium szent magvát szórja szét vele.

Jún. 18. Róm. 11,17—24. *Csel. 8,5—25.* Samária befogadja Isten Igéjét és nagy öröm lesz a városban. Nagy öröm lesz ma is minden helyen, minden életben, ahol úrrá lehet az Ige, a Krisztus. Ingyen kegyelem ez, ingyen ajándék a Szentlélek is. Megvásárolni nem lehet. Kérdemelni nem lehet. Szegény bűnösöknek osztogatja kegyelemből az Isten.

Jún. 19. Róm. 11,25—36. *Csel. 8,26—40.* az ember keresi Istent: hetekig utazik a sivatagon át, hogy megtalálja. S Isten keresi az embert: odaküldi Filepet a kincstartó szekeréhez, hogy hogy Krisztust hirdesse, Krisztust, Aki nélkül az Atyához eljutni nem lehet. Megtörténik a boldog találkozás.

Jún. 20. Róm. 12,1—8. *Csel. 9,1—19.* Ha valaki előtt Krisztus felragyog, felragyog az egyetlen helyes megszólítás is: Uram! S az élet minden kérdése egyetlen élethalál-kérdéssé tömörül: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem? — Ez a kérdés kísér aztán végig az életben. S a mi Urunk mindig megmutatja, mit akar. Mindig megmutatja a következő lépést. (6. v.)

Jún. 21. Péld. 9,1—10. *Csel. 9,20—31.* Pál azonnal hirdetni kezdi a Krisztust, nagy bátorsággal tanít a nevében. Üldözés meg nem tántorítja, bizalmatlanság el nem kedvetleníti: nem tanácskozik testtel és vérrel. Sok tanítványnak az életéből olyan végzetesen hiányzik ez a bátor »azonnal«!

Jún. 22. Lk. 14,16—24. Mt. 9,9—13. I. Ján. 3,13—18. Róm. 10,1—15. *Csel. 9,32—43.* »Szegények, de sokakat gazdagított«, — írja a keresztyénekről Pál apostol. Ilyen volt Tábita is. Jócselekedetekben gazdag. Melyikünk ne vágyneék ilyen gazdagságra? Többet ér minden földi aranyal.

Jún. 23. Zsolt. 27. *Csel. 10,1—20.* Kornélius jámbor, istenfélő, jótékony, imádkozó ember. Krisztus nélkül mégsincs Istennek közössége. Isten maga gondoskodik misszionáriusról. Megjeleníti Péternek, hogy ő a pogányokon is könyörölni akar.

— Ma is vannak sok rossz keresztyénnél jobb, igazabb, nemesebb pogányok. De Krisztus nélkül nem lehet Istennel közösségük. Krisztus az út, az igazság, az élet!

Jún. 24. Róm. 12,9—21. *Csel. 10,21—33.* Nem angyalokra bízta Isten az Evangéliumot. Az angyal csak azt az üzenetet hozza: Hívasd el Pétert. És jön a gyarló földi tanítvány. Ő maga is ember. Ő maga is megkegyelmezett bűnös. Nagypén-tek éjszakája sötétlik mögötte. Mégis övé a nagy megbízás, hogy hirdesse a Krisztust!

Jún. 25. Róm. 13,1—6. *Csel. 10,34—48.* Ez a cézárei pünkösöd volt a pogányok pünkösdje. Isten kitöltötte Szentlelkét a Krisztusban hívó pogányokra. Így jelentette ki, hogy ő minden népet hív, minden népet atyai szívére vár.

Jún. 26. Róm. 13,7—14. *Csel. 11,1—18.* A zsidóságból való hívekben harcol még az Új Szövetségge az Ő Szövetség. De Isten kijelenti akaratát, egyre több világosságot ad nekik. Mi se láunk mindent egyszerre világosan.

Jún. 27. Róm. 14,1—9. *Csel. 11,19—30.* Ami rosszat emberek terveztek, Isten jóra fordította. Ime, az üldözések folytán városról városra, faluról falura terjed az Ige. Antiókiában görögökből is alakul egy gyülekezet. Őket nevezik először keresztyéneknek. Nagy testvéri szeretet élt bennük, hogy hoztak szégyent erre a drága névre.

Jún. 28. Es. 12. *Csel. 12,1—17.* Jakab számára ütt Isten hazahívó órája. Péter számára még nem. Isten őt csodálatosan kiszabadítja. A szabadulásáért imádkozók olyan váratlanul kapják meg imádságukra a feleletet, hogy először nem akarnak hinni a fülüknek, szemüknek. Milyen a mi imádságunk? Csak akkor igazi, ha csodahívó, csodaváró.

Jún. 29. Lk. 15,1—10. Lk. 15,11—32. I. Pét. 5,5b—11. *Csel. 3,1—16. Csel. 12,18—25.* Isten sokáig tud várni az ítélettel. Heródes megöleti Keresztelő Jánost, kigúnyolja Jézust a fájdalom útján, megöleti Jakabot, elfogatja Pétert, megöleti az öröket. Most már nem is fél attól, hogy Isten keze utólérheti: felöltözik királyi ruhájába. Es lesujt az ítélet. Váratlanul, rettenetesen. Pedig ez a Heródes mennyire szerette valamikor hallgatni Keresztelő Jánost. Csak azt az egy bűnét ne ostromozta volna, amitől nem akart elszakadni, ami miatt ide kellett jutnia.

Jún. 30. Zsolt. 28. *Zsolt. 56.* Az üldözött. Dávid éneke ez. Tudja, milyen a félelmetes helyzet: Saul dárdája suhan el mellette, filiszteusok fenyegetik életét. De azt, hogy mi a félelem, nem tudja. Mert Istenben bízik akkor is, amikor félnie kellene. S bizonyosan tudja, hogy akivel az Isten, annak ember nem árthat!

T. E. d. t.